

Бѣла, като ношно привидѣние, бѣ само хълцащата Цвѣтанка до вратата.

Мина се доста врѣме. Мнозина отъ раненитѣ заспаха. Санитаркитѣ почнаха като невѣстулки да се вѣставатъ. Цвѣтанка стои до вратата и не мърда отъ мѣстото си. Какво тя чакаше? Знаеше ли, кждѣ отнесоха ранения? Знаеше ли, що ще стане съ него? Но тя стоеше като замаяна . . . Нѣщо я заковаваше тамъ.

Мина се още малко. Вратата внезапно се отвори и носачитѣ донесоха пакъ ранения. Въ полутъмната стая, освѣтявана отъ забулена лампа, той изглеждаше на умрѣлъ. Цвѣтанка се стрѣлна при лицето му.

— Той е умрѣлъ, изпжшка тя отъ сърдце.

— Не, не е още, рече единъ отъ носачитѣ. Правиха му пакъ операция, сир. рѣзаха му за послѣденъ пжтъ гнилитѣ мяса. Дано да се сполучи нѣщо!

Цвѣтанка не разпитва повече, защото бѣ забранено да се приказва, кога войниците спятъ. Тя зе единъ столъ и седна до болника. Носачитѣ си излѣзоха. Сестричето постоя малко, но не се стърпѣ. Стана, надвеси се надъ лицето му — очитѣ затворени и не се чува никакво дишане. „Умрѣлъ е, божичко“, промълви тя. Бързо отиде при санитарката и я повика. Послѣдната бѣ учила малко докторска наука. Тя разви завивката, разгърди болния и послуша сърдцето.

— Не, не е умрѣлъ. Сърдцето бие. Драгой е още опоенъ.

Цвѣтанка не чу послѣдното изречение и силно се зарадва отъ първото; пакъ седна на стола. Мина се около единъ часъ. Войникътъ не шавна ни око, ни ржка, ни кракъ. Сестричката пакъ зе да се без-